

rammer, der er i det politiske forlig. Men det er ikke sådan, at der skal diskuteres § 85 et eller andet i forhold til en bekendtgørelse. Det vil jeg sige bare for en ordens skyld.

Hr. Aage Frandsen og for så vidt også fru Jette Gottlieb er meget, meget bekymrede for, hvad det er, vi gør ved de unge. Jeg har egentlig meget svært ved at se den problematik, som Erhedslisten og SF trækker frem, for hvad er situationen nu, og hvad bliver situationen fremover?

Nu er det sådan, at der er tusindvis af unge, der kommer ind i dagpengesystemet med et halvt års beskæftigelse, og så får de faktisk *ikke* nogle tilbud, der er gode nok til at kvalificere dem til arbejdsmarkedet. Det, man så siger nu, er, at vi påtager os et politisk ansvar for, at der er uddannelsespladser nok. Til gengæld kræver vi altså også, at de unge orienterer sig mod at tage en uddannelse, men ikke nødvendigvis en bestemt uddannelse. De skal selvfølgelig også have mulighed for at vælge.

Jeg vil godt sige noget om, hvordan vi egentlig forestiller os det: Omkring midten af januar måned får alle de 14.000 unge mennesker et katalog, hvori de kan orientere sig om, hvilke uddannelsesmuligheder de har. Det kan være inden for de SU-berettigede uddannelser, det kan være inden for de faglige uddannelser, og det kan så også være inden for nogle nye uddannelser på minimum 18 måneders varighed. Dertil vil jeg til almindelig beroligelse sige, at der ikke er tale om discountuddannelser. Der er tale om, at vi bruger nogle af de erfaringer, der er fra de lange uddannelser i AMU-systemet – det vi kalder P-47 – og fra de forløb, vi har haft, der faktisk betyder, at folk får nogle kvalifikationer, som bringer dem ind på arbejdsmarkedet.

Vi har sammen med Arbejdsmarkedsstyrelsen og de faglige organisationer udviklet 13 forskellige uddannelsesforløb, som giver de unge mennesker noget kompetence, som giver de unge mennesker et bevis på, hvad de kan, så de er bedre rustet både i forhold til arbejdsmarkedet og i forhold til uddannelsessystemet.

Så jeg synes, det er en påstand, som der ikke er hold i i virkelighedens verden, når man sådan ligesom får malet det dér billede, at unge nu skal tvinges ind i en bestemt uddannelse. Det er selvfølgelig ikke den måde, vi vil tilrettelægge det på.

Det er selvfølgelig rigtigt nok, som Erhedslisten og SF siger det, at de unge går ned i dag-

penge. Men vi har faktisk den opfattelse, at når man bringer unge mennesker ind i en uddannelsessituation, som svarer til den, 200.000 andre unge mennesker er i, så skal det være på nogenlunde samme ydelsesniveau. Jeg tror egentlig ikke, der er meget forståelse for – hverken hos de unge eller hos de unges forældre – at nogle unge skal være på SU eller lærlingeløn, mens andre unge i nogenlunde samme uddannelsessituation kan få det dobbelte beløb i ydelse.

Vi må selvfølgelig tage hensyn til, at der er nogle af de unge dagpengemodtagere, som har forsørgerbyrder, som har en høj husleje, men så er der i det sociale system mulighed for at give supplerende bistandshjælp. Disse muligheder skal selvfølgelig bruges, men hovedreglen er altså: Samme uddannelsessituation, samme ydelsesniveau. Det er faktisk ganske fornuftigt.

Så har Erhedslisten og SF også svært ved at se forbedringerne i det, vi gør på uddannelses-siden generelt. Det er selvfølgelig lidt ærgerligt. Det kan godt være, det er, fordi det knytter sig til tre forskellige lovgivninger. Men jeg vil godt her ved andenbehandlingen sige, hvad der egentlig ligger af nye og bedre uddannelsesmuligheder.

For det første laver vi jo en orlovsordning, som sikrer, at alle beskæftigede hvert femte år får mulighed for at aftale en uddannelsesorlov på et år. Det vil sige, at hver enkelt borger i dette samfund hvert femte år får en mulighed for at gå på uddannelsesorlov. Jeg tror egentlig ikke, man kan komme meget tættere på begrebet »den livslange uddannelse«.

Det siger sig selv, at når vi udvider uddannelsesorlovsmulighederne så massivt, som vi faktisk gør, så synes vi egentlig også, at hvis man gerne vil på højskole, hvis man gerne vil på daghøjskole, hvis man gerne vil noget andet, så må man bruge sin uddannelsesorlov til det, og så må vi tilpasse reglerne i forsikringssystemet, som vi nu har gjort i forbindelse med § 62 a.

Derudover er der jo også tale om en forbedring af uddannelsesgodtgørelsen. I dag er det sådan, at man i sin handlingsplan kan få uddannelsesgodtgørelse i to år; den begrænsning har vi fjernet. Det vil sige, at ledige faktisk kan få en uddannelse på op imod 3-4-5 års varighed, hvis Arbejdsmarkedsrådet prioriterer det, og hvis det er en gruppe, for hvem uddannelse er afgørende for en senere beskæftigelsesmulighed.

Så på to helt fundamentale, afgørende områder er der kraftige udvidelsesmuligheder til